

Velen geroepen... weinigen uitverkoren

UIT DE SCHRIFT

„Want velen zijn geroepen, maar weinigen uitverkoren”. Matth. 22 : 14.

Bovenstaande tekst heeft reeds vele christenen het angstzweet doen uitbreken. En het waren waarlijk niet altijd de slechtste.

Men las en verstond dit vers zóó, dat de roeping eigenlijk van weinig beteekenis was. Die gaat immers uit tot allen, die het Evangelie hooren.

De groote vraag was maar, of men uitverkoren was. En met die vraag tobde men. En men trachtte aan de weet te komen of men uitverkoren was, door zelfonderzoek naar en vaststelling van onfeilbare kenmerken der ware geloovigen.

Maar op deze wijze kwam nooit iemand tot echte rust.

Anderen maakten zich over dezen tekst geen zorgen.

Men wist er eigenlijk geen raad mee. En daarom dacht men er maar niet over na en sprak er niet over. Men las er heftig maar haastig over heen en rangschikte hem onder de vele „moeilijke” teksten, die in den Bijbel staan. Ik denk niet, dat dit woord van den Heere Jezus angst bij ons wil wekken. Ik denk ook niet, dat we zorgeloos er over heen moeten lezen. Maar dat de Heere met dit woord een heilige zorgvuldigheid bij ons wil kweken.

Voor een recht verstaan is noodig dat we letten op het verband.

Deze woorden staan aan het slot van de bekende gelijkenis van het koninklijke bruiloftsmaal. In deze gelijkenis stelt de Heere Jezus vóór de dringende, welgemeende noodiging tot de vreugde van het Koninkrijk der hemelen.

De koning zond z'n dienstknechten uit om de genoodden ter bruiloft te roepen. Als de eerstgenoodden niet willen komen zendt hij andere dienstknechten uit zeggende: Ziet den genoodden: Ziet, ik heb mijn middagmaal bereid; mijn ossen en de gemeste beesten zijn geslacht, en alle dingen zijn gereed; komt tot de bruiloft.

Niemand der genoodden kon zeggen, dat de noodiging niet ernstig gemeend was.

De oorzaak van hun niet-komen lag in hun niet willen.

Ze hadden geen belangstelling voor den bruidegom. Ze lieten eigen zaken voorgaan. Die waren veel belangrijker.

De één ging naar z'n akker, een andere naar z'n koopmanschap.

Anderen grepen des konings dienaren, deden hun smadheid aan en doodden hen.

Daarmee is geteekend de houding van het Joodsche volk, dat eerst genoodigd werd.

Maar het achtte de noodiging niets waard.

Het doodde de profeten en kruisigde den hoogsten Profet en Leeraar.

Toen heeft God de doodslagers vernield en hun stad in brand gestoken.

Waarmee bedoeld wordt op de verwoesting van Jeruzalem.

Maar de roeping door het Evangelie gaat door.

De koning zegt tot z'n dienstknechten: De bruiloft is wel bereid, doch de genoodden waren het niet waardig. Daarom, gaat op de uitgangen der wegen en zoovelen als gij er zult vinden, roept ze tot de bruiloft.

Nadat het Joodsche volk in groote meerderheid het Evangelie had verworpen, werden de heidenen geroepen. En velen kwamen tot het feest.

Werden getrokken uit de duisternis der zonde en kwamen tot Gods wonderbaar licht. En de bruiloft werd vervuld met aanzittende gasten.

Een ontelbare schare deelde in de vreugde des HEEREN.

Braunschweig, Hannover, Mecklenburg-Schwerin, Nassau, Saksen en Sleeswijk-Holstein; in de drie noorsche (lutherse) rijken is het vrijwel evenzoo als in Duitschland; alken Zweden heeft bij de wijding der lutherse bisschoppen vastgehouden aan de apostolische successie, met het oog daarop had in 1527 de bisschopswijding plaats door een bisschop, die zelf door den paus was geordend. De anglicaansche kerk in Engeland, ofschoon ze de roomsche priesterwijding als sacrament verwerpt, handhaaft de apostolische successie „uit gehoorzaamheid en eerbied jegens deze getuigen van Jezus Christus”; toen in de vorige eeuw de engelsche bisschoppen in de staatskerk hun stoel bedreigd zagen, begon de hoogkerkelijke partij, zonder zich aan den paus te willen onderwerpen, hoe langer hoe meer de grenzen tusschen protestantisme en roomsch-katholicisme uit te wisschen; Leo XIII verklaarde echter in 1896 door de bul „Apostolicae Curae” dat de „anglicaansche wijdingen” van nul en geener waarde zijn. De Oud-bisschoppelijke Cleresie in ons land, die het absolute pauselijke gezag verwierp, doet van elke „wijding” mededeeling aan den paus; deze antwoordt daarop telkens prompt met vervloeking (anathema).

P. D.

We hebben geen enkele reden de roeping door het Evangelie te kleineren.

De Dordtsche Leerregeels (H. III/IV, 8) zeggen daar zoo schriftuurlijk van:

„Doch zoovelen als er door het Evangelie geroepen worden, die worden ernstiglijk geroepen. Want God betoont ernstiglijk en waarachtiglijk in zijn Woord, wat Hem aangenaam is; namelijk, dat de geroepenen tot Hem komen. Hij belooft ook met ernst allen, die tot Hem komen en gelooven, de rust der zielen en het eeuwige leven”.

Het is een onuitsprekkelijk voorrecht, dat we door het Evangelie geroepen worden. Daarmee bewijst de HEERE ons groote genade. Want Hij is ons niets verplicht.

Maar de roeping legt ons ook groote verantwoordelijkheid op.

Het moet blijken, dat het ons bij de opvolging der roeping om den Heere te doen is.

Dat leert ons het slot van de gelijkenis.

Toen de koning de aanzittende gasten overzag merkte hij, dat één der gasten geen bruiloftskleed aan had. En hij zeide tot hem: Vriend! hoe zijt gij hier ingekomen, geen bruiloftskleed aanhebbende? En hij verstonde.

Hij stond als gemulkorfd! Z'n mond werd dicht gesnoerd.

Hij kon niets tot zijn verontschuldiging inbrengen! Het was zijn eigen schuld, dat hij geen feestkleed droeg. Anders had hij immers wel gesproken?

Het was dezen gast niet om den Gastheer, den Bruidegom te doen geweest.

Hij wilde wel naar het feest, maar zich voor het feest niet kleeden.

Hij was zoo maar in z'n oude plunje naar de bruiloft gegaan. Daaruit bleek z'n onverschilligheid voor den koning en z'n zoon.

Daarom zeide de koning tot z'n dienaars: Bindt z'n handen en voeten, neemt hem weg en werpt hem uit in de buitenste duisternis; daar zal zijn weening en knersing der tanden.

Hij krijgt niet weer gelegenheid om binnen te komen. Wie geen zorg draagt voor een feestkleed wordt gestraft met eeuwig verderf.

Hiermee wil de Heiland ons zonder twijfel leeren, dat we met onze roeping ernst moeten maken. Dat het ons maar niet om den hemel, maar om den Heere te doen moet zijn. Dat we niet maar moeten geven om het feest, maar om den Bruidegom.

Geroepen zijn door het Evangelie is een groot voorrecht.

Maar het geloof aan het Evangelie moet dan ook blijken uit een godzaligen wandel. Anders zullen we aan het einde der dagen niet behooren tot hen, die

dan zullen worden uitgekozen om altijd bij den Heere te zijn.

En daar hebt ge de beteekenis van onzen tekst. Velen worden door het Evangelie geroepen.

Maar velen van die geroepenen maken geen ernst met die roeping.

Ze zorgen niet voor een feestkleed. Ze willen wel den hemel ingaan, maar niet voor den Heere leven. Ze maken hun roeping en verkiezing niet vast!

En daarom zullen ze bij de schifting aan het einde der dagen uitvallen. Ze zullen niet worden uitgekozen voor de eeuwige heerlijkheid en zaligheid.

Zóó heeft Calvijn dezen tekst gelezen en terecht. Zakelijk schrijft hij als volgt:

„Als heden ten dage door de verkondiging van het Evangelie meer menschen tot de kerk verzameld worden, dan vroeger door de wet, zoo is het toch maar een klein deel, dat zijn geloof door een nieuw leven bewijst. Daarom zullen wij ons niet met den blooten schijn van geloof tevreden stellen, maar onszelf ernstig toetsen, opdat wij bij de laatste keuze tot de rechtmatige gasten kunnen gerekend worden. Want gelijk Paulus in herinnering brengt (2 Tim. 2 : 19v.) zijn in het huis Gods vaten ter eere en vaten ter on-eere: daarom sta af van ongerechtigheid, wie den naam van Christus noemt. Ik ga hier niet dieper in op de eeuwige verkiezing Gods: want Christus' woorden bedoelen slechts te zeggen, dat God met een bloote geloofsbelijdenis niet tevreden is. Hij erkent hen niet als de Zijnen, die slechts schijnbaar Zijn roeping gehoor hebben gegeven”.

Zoo verstaan brengt deze tekst niemand tot wanhoop.

Maar het is wel een ernstig woord, dat ieder moet ter harte nemen.

Als we tot een feest worden genoodigd, gaan we in daarbij passende kleedij.

Daar wordt wel ons te veel drukte voor gemaakt en teveel kosten ook.

Maar voor het feest dat de HEERE voor zijn volk bereidt, kunnen we niet te veel zorg hebben. Er staat in Openbaring 21 : 27: „En in haar zal niet in-komen iets dat ontreinigt en gruwelijkheid doet en leugen spreekt, maar die geschreven zijn in het boek des levens des Lams”.

Er zal een keuze plaats hebben aan het einde der dagen.

Een schifting van rechtvaardigen en onrechtvaardigen.

Laten we maar toezien, dat we mogen behooren tot de uitverkorenen, die zullen ingaan in de eeuwige vreugde.

Bovenstaande tekst wil ons niet bang maken om aan de roeping gehoor te geven. Hij wil er ons juist toe drijven om volen ernst met die roeping te maken.

Hij wil — gelijk heel de Schrift — onze verantwoordelijkheid niet verlammen, maar prikkelen tot de hoogste activiteit.

H. J. J.

Wees „anti”, maar niet „een anti”

KERKELIJK LEVEN

en heelemaal niet „een contra”

Nog een laatste gedeelte rest ons van het ingezonden stuk van ds J. Bosch. Daarmee zal dit dan beantwoord zijn.

Eerst was mijn voornemen, dit laatste gedeelte niet op te nemen. Omdat er gesproken wordt over enkele personen uit Amerika, en over een blad, dat een ingezonden stuk niet opgenomen heeft, zonder dat de naam van het blad genoemd wordt. Over die amerikaansche dominee, met naam en toenaam genoemd, neem ik geen stukken op. Want als ik dat doe, kan ik direct tegen-reacties verwachten. Als ik laat drukken: ds A. zel (heelemaal in Amerika) dit, en toen deed ds B. onmiddellijk dát, en ds C. trok tegen ds D. een grimas, dan kan ik na zóoveel maand een artikel opnemen van A., B., C., D., die me vertellen, dat het zóó niet gebeurd is, en wat ik wel denk, en hoe ik eraan kom, en dan hebben we de poppen weer aan het dansen, en de profeten niet aan het profeteeren. En wat dat blad betreft: als het een ander blad is, dan moet de klacht over het niet opnemen van een stuk dáár maar naar toe. En als het soms De Reformatie is, wel, dan moet degene, die erover ontevreden is, het zelf maar zeggen. Ik heb wel eens een stuk geweigerd, waarin over alles en nog wat verteld wordt over personen in Amerika. Die stukken zal ik niet plaatsen; er is al veel te veel geharrewar, en veel te weinig gesprek over wat zoden aan den dijk zet.

Lees ik dan ook nog iets over een dominee van ons, aan wien iets zou „verboden” zijn, terwijl ik, die het geval meen te kennen, iets heel anders meen te weten, dan begrijpt men, dat ik die passage niet opneem.

Ik geloof, dat inzake „Amerika” er een massa moois bedorven is, door onnoodige fouten. In Amerika zelf. Maar ook in Nederland. We weten wel eens wat al te gauw hoe de vorken in de stelen zitten. En dan schrijven we maar, en beslissen maar, en adviseeren maar. Over dat amerikaansche geval hebben onze

deputaten, meen ik, geen onduidelijk geluid laten hooren: ik zelf heb me in ons blad ook niet onbetuigd gelaten. Op wat ik als argument gaf, zag ik nog geen inbreuk maken. Laat me daarom niet op gezag van brieven uit het buitenland, uit wier brieven dan weer een ander een keus doet, door publicatie van ingezonden stukken, helpen oordeelen over wat niemand precies weet. Als ik publiceer, op gezag van een correspondent van een inzender, en er komen stukken en brokken van, heb ik er den last van, en niemand anders. Met plezier heb ik ergens last van, als ik zelf weet, wat ik zeg, en waarom ik het zeg, of zeggen móet. Maar ik kan niet via ingezonden stukken mededeelingen doen over oncontroleerbare verslagjes van bijeenkomsten in Amerika, noch over een dominee, wiens zaak anders is, dan zoo maar weer — blijkens dit ingezonden stuk — verteld wordt. Die dominee is er zelf bij geweest, en kan dus niet gezegd hebben, wat inzender vernam, dat toch geschied is.

Maar toch wil ik niet geheel en al zwijgen over dat laatste gedeelte van het stuk van ds Bosch. Daarom zal ik, met enkele weglatingen, opnemen, wat mij geschikt lijkt:

„Nog een tweede feit stemt mij niet rustig. Het betreft de bittere strijd... die... emigranten in Amerika (Canada) thans nog tegen Kupperiaansche leeringen hebben te voeren. Naar aanleiding van mijn schrijven in De Reformatie, kreeg ik een brief van een broeder, die... emigreerde... Deze broeder, mij verder onbekend, schrijft me... Onze brievenverhaalt... Ik kan alles niet noemen, waarover de afzender zich beklagt... De schrijver verhaalt van een vergadering, waar getracht is de zaak te overbruggen... Maar... als die leer... geleerd wordt... door... of... (van de tegensprekers zwijgt de brief, K. S.) kan men dan nog van meening spreken?... Met het oog op deze dingen vraag ik: moet nu de vrijgemaakte Kerk, na al de ellende sinds 1892, na